

De uil met het hart van glas

Met haar kop schuurt ze langs de stam van de boom. Ze probeert haar tranen weg te vegen. Uil Usha heeft de hele dag weer gepiekerd, terwijl ze eigenlijk had moeten slapen. Het wordt zo nacht en dan moet ze op jacht. Haar maag knort al aardig. Als ik goed eet, slaap ik
 5 in de ochtend vast beter, denkt ze. Ze probeert zichzelf op te vrolijken door aan het menu van komende nacht te denken. Misschien een sappige muis als voorafje, een flinke adder als hoofdmaaltijd en daarna nog iets knapperigs als dessert. Een kever of zo. Usha probeert er wat van te maken, maar sinds een paar dagen slaapt ze nauwelijks. Als
 10 ze juffrouw en meneer Krekel samen ziet springen, krijgt ze een hol gevoel in haar buik. Wanneer ze de kleine eekhoorns met elkaar ziet spelen, draait ze haar kop helemaal om. Ze kan er niet naar kijken zonder te huilen.

Usha hoopt dat ze genoeg energie heeft voor de nachtelijke jacht.
 15 Ik mag al blij zijn met het voorafje, denkt ze. Ze strekt haar poten en schudt haar veren uit. Er dwarrelen er iedere dag meer naar beneden. Ze kijkt naar de kale plek op haar buik en zucht. Kop op Usha, je kunt het. Ze zet zich af op haar tak en verlaat haar nest. Turend naar de grond zweeft ze tussen de bomen. Het lijkt of alles onder haar
 20 beweegt. Ze maakt een duikvlucht als ze iets pluizigs ziet wegschieten. Ze raakt het met haar snavel aan, maar ze verliest haar evenwicht als ze met haar kop tegen een laaghangende tak dreunt. Met haar vleugels gespreid en de poten omhoog blijft ze even liggen. Wat een mooie sterrenhemel, denkt ze. Jammer dat de sterren zo bewegen. Maar er is
 25 helemaal geen sterrenhemel, want het is een bewolkte nacht.

Na een poosje staat Usha op. De meeste dieren uit het bos willen niets met haar te maken hebben. Ze zijn bang voor haar. Of ze denken dat ze een hart van steen heeft. Ze loopt wiebelig over de bosgrond naar de vijver. Aan de waterkant gaat ze zitten. In het maanlicht ziet ze
 30 haar spiegelbeeld. Haar oren hangen naar beneden en haar veren zijn dof. Ze voelt de tranen weer opkomen, maar dan hoort ze een geluid.

>> naar volgende bladzijde

35 Het is heel fijn en zacht en mooi. Het zijn klanken, het is een lied, denkt ze. Ze luistert ernaar en probeert iedere toon op te vangen. Beetje bij beetje voelt ze haar bloed weer stromen. Haar lichaam laat ze wiegen op de muziek. Ik ben een uil met een hart van glas, denkt ze, niet van steen. Ze blijft nog een poosje zo zitten, met haar oren gespitst. Dan staat ze op en gooit met haar snavel een kiezeltje in de vijver. Haar spiegelbeeld valt in cirkels uiteen. Ze kan nog maar aan één ding denken: een sappige adder.

Auteur: Diana Jonkman